

ŠPIÓN

MELISSA MCCARTHY JASON STATHAM A JUDE LAW

ŽENSKÁ
S KOLEMA.
A S POVOLENÍM
ZABIJET.

OD REŽISÉRA KOMEDIÍ DRSŇAČKY A ŽENY SOBE

ŠPIÓN

V KINECH OD 4. ČERVNA

Tiskový materiál k filmu

Premiéra: 4. června 2015

Susan Cooperová (Melissa McCarthy) je nenápadná kancelářská analytička CIA a opomíjená hrdinka, která stojí za nejnebezpečnějšími misemi CIA. Když ji ale její partner (Jude Law) nedobrovolně opustí a další top agent (Jason Statham) je v ohrožení, souhlasí Susan s tím, že v utajení pronikne hluboko do smrtícího světa obchodníků se zbraněmi a zabrání tak celosvětové katastrofě.

Do v pořadí třetí spolupráce s Melissou McCarthy, po trhácích *Ženy sobě* a *Dršňacky*, tentokrát scenárista a režisér Paul Feig přidal ke své charakteristické komedii nálož akce a celý příběh umístil do úžasných evropských lokalit. Rušná a neznámá prostředí tak proslulých velkoměst jakými jsou Řím, Paříž a Budapešť podtrhují Susanin zmatený přerod z myši v součást mezinárodní špionáže.

Režisér Feig říká: „Jsem velkým fanouškem špionážních filmů, tak jsem chtěl v tomto žánru vytvořit silnou komedii. Komedie vychází z postav. Není to parodie nebo satira. Nebezpečí a akce jsou skutečné. Chtěli jsme tomu dát nádech špionážního filmu, ale zároveň to udělat nejlegračtější, jak jsme dokázali.”

„Chtěl jsem vytvořit uvěřitelný příběh, ve kterém bychom mohli všichni přemýšlet, jak bych reagoval *já*, kdybych se ocitl v pozici špióna a poslali mě na misi? Melissa je pro tu roli perfektní, protože – i přesto, že je extrémně talentovaná – pořád umí skvěle zahrát ‘obyčejnou osobu’ a vyvolat v divácích hluboký pocit pochopení a podpory,” pokračuje Feig.

Podle Feiga je také důležité, že mají s Melissou McCarthy stejný smysl pro humor a touhu hledat a nalézat srdce příběhu a nedělat komedii jen pro smích samotný, což jim umožňuje, aby se vzájemně posouvali tam, kam by se žádný z nich nedostal sám.

Producentka Jenno Topping souhlasí: „Paul a Melissa si vzájemně věří, takže se Melissa nebojí jít s kůží na trh. Dokáže divákům zlomit srdce a diváci jí za to fandí a podporují k vítězství nad těmi, kdo k ní byli zlí nebo nespravedliví.”

McCarthy přičítá tajemství jejich úspěchu jednoduše tomu, že „Paul je skvělý, dělá skvělé filmy a já se na něj přilepila jako parazit.”

Před svou první misí se musí McCarthyina Susan Cooperová nejdřív zbavit nejistoty a pochybností o sobě samé a sebrat odvalu opustit svůj stůl v Langley (ústředí CIA), aby se zapletla s uhlazenými evropskými zločinci.

McCarthy k tomu říká: „Susan byla vždycky schopná a je zdatná jak technicky, tak takticky, jen jí chybí sebevědomí. A nyní její zkušenosti z oboru a oddanost postavě

Jude Lawa, Bradleymu Fineovi, začínají ukazovat, co v ní skutečně všechno je. Objevila v sobě talent, o kterém dosud nic netušila.”

Susan Cooperová možná není ve svém živlu. Ale rozhodně není mimo svou ligu.

Paul Feig poznamenává: „Četl jsem, že ženy jsou lepší špióni než muži, protože umí obecně lépe číst neverbální signály, získávat důvěru a používat intuici. A to je Susan Cooperová. Nespoléhá na svaly a fyzickou sílu – musí věci vymýšlet tak, jak k nim přichází. Baví mě práce s ženami a rád jim dodávám sílu, a zaujala mě myšlenka vytvořit ženské trio – hrdinka, poskok a nepřítel.”

Během práce na barevné škále filmu se nechal Feig spolu s kameramanem Robertem Yeomanem a výtvarníkem Jeffersonem Sagem inspirovat filmy s Jamesem Bondem. Jejich záměrem bylo vytvořit komedii vizuálně ve stylu těchto ikonických filmů, s efektními výstřely, krásným prostředím a přesvědčivými akčními scénami.

Podle Yeomane se v komediích obvykle používá jasné a světlé osvětlení, ale „Paul si představoval spíš tmavší, s větším kontrastem, aby zdůraznil nebezpečí a riziko, které v temném světě špionáže existuje.”

Špión se natáčel především v maďarské Budapešti, která rovněž zaskakovala za Řím a Paříž. Překrásná a rozmanitá architektura tohoto města umožňovala Sagemu využít zajímavé výrazné objekty a jedinečné charakteristiky okolí k rozlišení těchto tří velkoměst. Buda, stojící na západním břehu Dunaje, je kopcovitá, s klikatícími se dlážděnými uličkami, které umožňují efektivně našvindlovat Řím. Množství stromů a přírodní vegetace zase krásně posloužilo jako jemné prostředí pro Paříž, kterou chtěli filmaři ukázat jako město plné barev a jasu.

Ale nejvíce Sagea uchvátila možnost nechat město hrát samo sebe.

„Budapešť obvykle slouží filmařům k natáčení scén, které se ve filmu odehrávají v jiných městech, ale když ji Paul důkladně prozkoumával, byl jí tak nadšený, že změnil příběh tak, aby se odehrával zde – což bylo hodně podobné tomu, když se rozhodl, že ve filmu *Drsňáčky* bude Boston skutečně Boston a nikoliv New York, který měl původně představovat. Budapešť v sobě má vznešenost a krásnou směsici architektonických stylů, které spolu s exotikou východní Evropy příběhu propůjčují úžasnou mystičnost,” říká Sage.

O PŘÍBĚHU A POSTAVÁCH

„Můj špiónský převlek je nezaměstnaný obchodník s telefony? Vždyť v tomhle oboru ani nenajdu práci!“

- Susan Cooperová

Není divu, že Susan Cooperové schází sebedůvěra. Vychovala ji matka, která jí vštípila pevné přesvědčení „Ne, nemůžeš“. Jakékoliv naděje, že nová práce v CIA zvýší Susaninu sebeúctu a zlepší její společenský život, se, aspoň doposud, rozpadly jako narozeninové dorty, které peče pro své kolegy.

Cooperová, nadána příšernou pamětí, pracuje v ponuré suterénní kanceláři, kde slouží jako oči a uši (a touží po srdci) super agenta Bradleyho Finea – okouzujícího, ale egocentrického fintila, který své mise zvládá, aniž by se mu během nich uvolnil jediný vlásek z pečlivě upraveného účesu.

Jude Law říká, že „co se týká Finea, jsou se Susan perfektní tým, vyrovnaní, klidní – pro CIA prostě taková třešnička na dortu. Jejich vztah vidí jako čistě platonický, navzdory příležitostnému flirtování. Určité věci si tak Susan může nesprávně vyložit nebo jí možná pomáhají doufat, že se to časem vyvine v něco víc. Bradley si nedokáže představit, že by Susan skutečně toužila opustit suterén, ale je možné, že chce, aby tam Susan zůstala proto, že bez ní by mohl být úplně ztracený.“

McCarthy souhlasí: „Fine je poněkud manipulativní, ale takovým pochopitelným způsobem. Pokud jste v terénu, chcete mít ve svém týmu ty nejlepší možné lidi, a chcete, aby byli naprosto nad věcí.“

Susan může o Fineovi fantazírovat, jak chce – narcistní agent má oči pouze pro zrcadlo. Nebo pro davy krásek, které mu kříží cestu díky neodolatelné kombinaci nebezpečí a nesporného osobního šarmu.

McCarthy k tomu říká: „Miluji způsob, jakým Jude hraje Finea – je velmi okouzující, ale zároveň tak trochu nevychovanec.“

„Jude je elegantní, temperamentní, s jiskrou v oku a vypadá, jako by se v obleku už narodil,“ dodává producentka Jenno Topping.

Law přiznává, že zábavnější roli ještě asi neměl, a zdůrazňuje, že v roli Finea bylo důležité, aby „splnil něco z toho, co se od něj očekává a zavedl diváky do vysoce

riskantního špionážního prostředí. Je jednou z těch mála postav z obrazovky, na kterou si hrají všichni kluci – astronaut, voják, špión... Všechny diskuze, které jsme s Paulem vedli, se točily kolem myšlenky, že nechceme, aby Fine byl nesympatický a obyčejný. K Susan cítí skutečnou náklonnost, společně s vlastním zájmem, aby v týmu všechno klapalo. Bylo důležité najít rovnováhu.”

Bradleyho pokusy hrát se Susan ‘férovou hru’ ale nejsou zcela po chuti její nejlepší kamarádce a kolegyni Nancy (Miranda Hart). Nancy je vůči Susan přehnaně ochranná a Bradleyho obviňuje z toho, že dusí Susanin kariérní postup a zahrává si s jejími city.

„Nancy pracuje jako agentovo ucho, stejně jako Susan,” říká její představitelka. „Nemá vkus, je tak trochu divná, ve své práci skvělá, ale společensky úplně mimo. Spolu se Susan jsou jako dvě ryby bez vody v jednom prázdném akváriu.“

Feig psal roli Nancy speciálně pro Hart, kterou už roky obdivuje. „Zkoušel jsem ji obsadit do svých jiných projektů, ale nikdy to nevyšlo, tak jsem nesmírně rád, že s ní konečně mohu pracovat.”

Topping upozorňuje na to, že Feig oslavuje nekonvenční ženy a Hart mu do toho dokonale zapadá – pokud tedy může se svými 186 centimetry zapadnout. Britská herečka, která umí v komediích mistrně prodat svoji vytáhlou postavu a styl chůze, a která v Británii vytvořila vlastní sitcom, se také objevuje jako ‘Chummy’ v oblíbeném seriálu BBC „Zavolejte porodní sestřičky”, zasazeném do 50. let.

Když to vypadá, že Susan zašla za rámec své mise, pošle její šéfka, Elaine Crockerová (Allison Janney) právě Nancy, aby zjistila, k čemu se Susan chystá. Nancy rychle zjistí, že její absolutně nejlepší kámoška se nějak utrhla ze řetězu.

„Nancy, která striktně dodržuje všechna pravidla a nařízení, je zděšená a ohromená dohromady, když zjistí, že Susan jedná v rozporu s Elaininým pokynem ‘pouze sledovat a hlásit’,” vysvětluje Hart. „Nancy svět děsí a do čeho se pustí, to zpacká. Ve všem udělá dokonalý zmatek, a právě v těchto chvílích začíná spousta komických situací.”

Tandem Susan a Nancy ve stylu Laurel & Hardyho ovšem není k smíchu pro subjekt jejich špehování: snobskou intrikářku pohybující se na mezinárodním poli - Raynu Boyanovovou.

Ach ta Rayna. Krásná. Privilegovaná. Vlasy tak dlouhé, že mají vlastní poštovní směrovací číslo. Bohatá absolventka Oxfordu, dcera nedávno zesnulého obchodníka se

zbraněmi, dostala neobvyklé dědictví: malou taktickou jadernou zbraň. Dost dobrou na zničení města – ale ne země. Není třeba být hrubě neskromný a roztahovačný.

Na velkolepé příchody do nejlepších hotelů si Rayna obléká nápadné oblečení. Je neustále znuděná a nic ji nemůže ohromit. Postrádá smysl pro humor a má brutálně přímý způsob vyjadřování. Podle Rose Byrne je celá její postava pouze o statusu. „Připadá mi jako členka královské rodiny nebo zkorumpované dynastie. Je dost nóbl a mluví jako kdyby pocházela z jiné doby, ve snaze vykompenzovat své chudé bulharské kořeny.”

I přes svůj chlad cítí Rayna k Susan nějaké sympatie a zvědavost. Susan jí připomíná „smutného bulharského klauna”.

O Byrne, která spolu s McCarthy zazářila v *Ženách sobě*, Melissa říká: „S Rose bych pracovala 300 milionkrát. Dokáže zahrát podlou postavu, tak, že je vlastně sympatická, což je dost složité. Za jejím výkonem nevidíte tu práci. Vidíte jen pozoruhodnou postavu, která se otáčí na pětiku.”

Rayna Boyanovová se paktuje s jiným zazobaným zločincem, egocentrickým Sergiem De Lucou (Bobby Cannavale), který s ní soupeří v dokonalosti vzhledu a touze po sociálním statusu. Jako prostředník, jehož úkolem je zbavit se atomovky, se De Luca snaží uzavřít obchod s ruským oligarchou Dudaevem (Richard Brake), postavou, jejíž jméno se ve filmu sice často skloňuje, ale kterou uvidíme až v poslední scéně.

Bobby Cannavale, který zaujal svým výkonem ve filmu *Jasmíniny slzy* a v seriálu HBO „Impérium – Mafie v Atlantic City”, říká, že De Lucův styl vytvořil částečně podle vzoru režiséra Feiga, který je známý svým dokonalým stylem oblékání a vytříbeným smyslem pro módu.

„Paul je jediný muž, kterého znám, který chodí s vycházkovou holí, tak jsem si od něj tuhle pózu vypůjčil,” vtipkuje Cannavale. „Chtěl jsem De Lucu ztvárnit trochu jako dandyho se značným množstvím makeupu. Obklopuje se drsnými hochy, aby zakryl svoji vlastní slabost a nejistotu. A když nakonec musí udělat svou vlastní špinavou práci, zvedne se opona a je z něj poněkud komická figurka.”

Cannavale dodává: „Snaží se nad Susan vyhrát a zjišťuje, že situaci naprosto podcenil. On pro ni žádného soupeře nepředstavuje.”

A pak tu máme Ricka Forda...

Který se považuje za schopného postavit se každému. Komukoliv. Všem najednou. Trochu Rambo, trochu Clousseau, agent Rick Ford ztělesňuje slova neohrožený, odvážný a úplně mimo. Fordovo sebevědomí se jaksi ani nepatrně nepřekrývá s jeho schopnostmi.

Jason Statham popisuje svou roli jako „úplně jinou než cokoliv, co jsem dělal, a navíc velmi zábavnou. Ford je velmi ostrý a přesto legračně netečný k vlastním přešlapům.“

Rayna a De Luca Fordovu identitu znají, ale pragmatický agent je přesto rozzuřený na nejvyšší míru, když Elaine uvažuje, že do akce pošle místo něj Susan.

Ford na protest opustí CIA a práskne za sebou dveřmi rozhodnutý sledovat tuhle misi na vlastní pěst.

Paul Feig, sám kdysi ambiciózní kaskadér, je fanouškem Stathamových filmů, a stejně jako roli Nancy pro Mirandu Hart, napsal roli Forda přímo pro něj. Melissa McCarthy říká: „Jasonův Rick Ford vás naprosto dostane. Je tak trochu sociopat, ale Jason ho hraje naprosto přesvědčivě. Do kamery ani nemrkne a nenechá to zajít do parodie, což z toho dělá právě tu neuvěřitelnou zábavu.“

Kromě Nancy a nyní ještě Forda se do Susaniny akce připele další vetřelec - *Aldo* (Peter Serafinowicz), Susanin upovídaný a nemravný řidič. Aldo se do Susan na první pohled zamiluje, ale bohužel je schopen svou náklonnost a touhu po ní vyjadřovat zase pouze tím, že se chová jako chlípník.

Ve filmu diváci uvidí několik umělců, kteří pravidelně patří mezi členy Feigovy herecké skupiny včetně Jamieho Denboa, Jessicy Chaffin a Katie Dippold, a také několik „Feigových nováčků“, kterými jsou např. Curtis '50 Cent' Jackson, v Americe narozená bollywoodská star Nargis Fakhri a hvězda televizního seriálu „Západní křídlo“ Allison Janney.

V roli šéfky CIA má Janneyina *Elaine Crockerová* na starost udržet své agenty naživu a v lajně, zatímco se snaží vyhnout fyzickému kontaktu se Susan, o které je přesvědčená, že má zánět spojivek.

„Vypadá to, že si nacházím role, které jsou pravým opakem mě samé,“ říká Janney, která v roce 2014 získala dvakrát Emmy® za své role v televizních seriálech „Mom“ a „Masters of Sex“. „Nemám sebemenší tušení, jaké to je, být nejchytřejším

člověkem v místnosti, takže jsem sáhla po roli Elaine – ženy seriózního vzhledu, které stačí pár slov, a doufám, že to postačí k tomu, aby bylo jasné, že jsem chytrá.”

Janney se s Melissou McCarthy poprvé potkala v době, kdy byla Melissa členkou komediální losangeleské společnosti The Groundlings a od té doby se spolu objevily ve čtyřech filmech.

„Vždycky jsem věděla, jak je talentovaná a zároveň milá, velkorysá a nohama na zemi,” nešetří Janney komplimenty. „Jak to někomu může tak rychle myslet?”

V terénu musí McCarthyina Susan Cooperová spoléhat pouze na svůj vlastní rychlý důvtip a pohotovost a v neposlední řadě na svůj trénink, instinkty a na některé své strašlivě nemoderní paruky.

„Susan musí předstírat, že ví, co dělá, předtím, než zjistí, že skutečně ví, co dělá,” říká Feig.

A v centru toho všeho je ŠPIÓN o ženě, kterou vždycky všichni kolem podceňovali a která se tak naučila podceňovat sama sebe. Je to o těch tichých nenápadných lidech v pozadí, kteří nás překvapí, když jim dáme šanci zazářit. Nebo, v případě Ricka Forda, je to o těch lidech, kteří v nás vzbuzují údiv nad tím, jak se jim v tomhle světě mohlo podařit žít tak dlouho.

O PRODUKCI

Jude Law běží o život 25 stop pod zemí. Je první den natáčení a herci i štáb se shromáždili v labyrintu vápencových jeskyní, které se táhnou asi 37 km pod pivovarem v Budě v Maďarsku. Judova postava, Bradley Fine, se pokouší uniknout ozbrojeným naháněčům. Spoléhá se přitom na intel, kterým jej přes sluchátko naviguje Susan Cooperová z Langley, 9 600 km daleko od jeho nepřijemností v Bulharsku. Fine je vybavený speciálními kontaktními čočkami od CIA, které slouží jako kamera a posílají vizuální obrazy zpět Cooperové. (Kameraman Robert Yeoman používá malé GoPro kamery, které simulují snímky posílané kamerou v čočkách, a nechává diváky, aby viděli přesně to, co pozoruje Susan na svém monitoru.)

Law k tomu říká: „Když je Fine v akci, Cooperová mu říká, kam má jít, kdo je za ním a nejbližší únikovou cestu. Má jeho život ve svých rukách.”

Jeskyně byly původně vyhloubeny jako kamenolomy na počátku 18. století a později sloužily k uskladňování piva. V různých dobách se také používaly jako nouzové

úkryty a dokonce jako tajné hangáry pro nacistická letadla. I když je konec března a venkovní teplota už je jarní, v těchto podzemních prostorách dech kondenzuje a lidé jsou zabalení do zimních bund a čepic.

Role sportovně založeného Lawa, který je ve výborné kondici, vyžaduje dobrou fyzickou. Law musí běžet dlouhými tunely a potom se zapojit do zápasu muže proti muži. Koordinátor kaskadérů J.J. Perry říká: „Jude má v oblasti kaskadérských kousků velmi dobrou reputaci, ale je v něm daleko víc. Je to zvíře. Tu scénu úplně rozdrtil.”

„Právě jsem dostal od produkce na prdel.”

Daleko nezvyklejší konflikt se odehraje později v budapeštské restaurační kuchyni, kde se Susan pustí s vraždkyní, kterou hraje Nargis Fakhri, do konečného boje, ve kterém najde svoje uplatnění ovoce, zelenina, krocaní stehna i kuchyňské nástroje. Perry se svým týmem kaskadérů strávili týdny vymýšlením choreografie, zkoušením a previzualizací tohoto boje na počítači. Jídlo, hrnce a pánve létaly vzduchem a na tělech obou hereček přibývalo modřin.

„Kdo věděl, že zbraní může být i salát?” říká Fakhri, dcera českých a pakistánských rodičů z Queensu v New Yorku. „Melissa mě pěkně dostala nějakými brambory, ale vrátila jsem jí to kusem tvrdého chleba. Je těžké točit takový druh scény, ale když je to Paul Feig, tak pro tým jednu dáte.”

Atmosféra bitky je směšná i nebezpečná zároveň, s děsivým závěrem. *Nemysli si, že tě touhle mrkví nemůžu zabít!*

Perry říká: „Trvalo nám dva dny, než jsme ten kuchyňský souboj dali dohromady a ukázali Paulovi, že jsme odhodlaní scénu natočit podle jeho představ. Je stejně jako já blázen do filmů Jackieho Chana z 80. let, takže jsem měl jasnou představu, co chce. Je to zábavné, násilné a má to spád.”

Následující týden se produkce přesunula zhruba půl hodiny od Budapešti k nádherné elektrárně z 30. let, která představovala řídicí místnost, a kterou výtvarník Jefferson Sage přirovnává k „fantastickému velitelskému můstku vesmírné lodi z ‘Flash Gordon’. S eliptickým vitrážovým stropem a řadami panelů vypadá stylově i futuristicky.”

Neuvěřitelný vzhled centrální místnosti elektrárny vedl k významným kreativním diskuzím mezi Feigem, Sagem a kameramanem Robertem Yeomanem o tom, jaký barevný nádech má film mít.

Sage říká: „Věděli jsme, že pokud použijeme tuto lokaci, zesílí to tón a styl celého filmu a ovlivní to spoustu dalších rozhodnutí ohledně dalších scén a lokací. Museli jsme se rozhodnout, jestli to opravdu chceme. A Paul rozhodl, že to chce velkolepé.”

V jiné části elektrárny, v malé a špinavé požární místnosti, jsou v zajetí Susan a Aldo, svázaní lany, z kterých se musejí nějak dostat. Pro Serafinowicze to byl první den natáčení, a strávil ho na a vedle McCarthy, záběr po záběru. „Prakticky jsem jí mával přirozením před obličejem,” říká herec. „’Ahoj, jak se máš?’ Vlastně je to docela zajímavý způsob seznámení.”

Další lokací filmu se stala nádherně zchátralá stará budova známá jako Express, kterou odděluje jen park od americké ambasády. Vyřezávané lodě a námořní emblémy na fasádě 130 let staré budovy odhaluje její zašlý význam coby důležitého lodního skladu pro lodní dopravu na přilehlém Dunaji.

Vypadá jako strašidelný dům, ve kterém by se Dickensův Vánoční duch cítil jako doma, a právě ta tajemnost, hrozivé okolí domu a elipsovité schodiště na pohled vzbuzují pocit nebezpečného prahu, který se Susan chystá překročit. Jak kamera sleduje jak Susan stoupá po schodech, je tam přítomen nádech strachu, který Sage charakterizoval jako „Susan, kam *jdeš*? Vypadni odtamtud!”

Po dvou dnech natáčení produkce toto místo opustila a posunula se do budapeštské legendární restaurace Gundel, kterou už desetiletí navštěvují světoví státníci, papeži a členové královských rodin. S mramorovými sloupy a smyčcovým orchestrem v pozadí rozvinuli McCarthy a Law scénu, z které je bolestně zřejmé, že Cooperová a Fine rozhodně nejsou na stejné vlně zájmu jeden o druhého.

Následující den si ve scéně natáčené na budapeštské luxusní nákupní třídě koupila Susan drahé šaty, ve kterých mohla sledovat De Luccu v římském nóbl kasinu. Oslňující černá róba je razantní změnou po staromódním oblečení a nevkusných parukách, které měla na sobě ve svých dalších špiónských převlecích: jako *Carol Jenkins*, svobodná matka, která volí odvážné svetry. *Penny Morgan*, rozvedená obchodnice z Iowy. *Amber Valentine*, sprostá a útočná ženská, o jejichž černých šatech a plášti se Rayna pohrdavě vyjadřuje jako o „hadrech zloděje koček”.

„Obrovským lákadlem tohoto filmu pro mě byla možnost obléknout si různé paruky a kostýmy,” líčí nadšeně McCarthy. „Ráda vytvářím postavy celé, od hlavy k patě.” McCarthy se svým týmem maskérů, stylistů a kostymérů trávila každé ráno dvě hodiny vytvářením vzhledu své falešné identity konkrétního dne.

Nastrojená Susan Cooperová se snaží působit sebejistě, když si vykračuje do zmíněného nóbl kasina, aby měla De Lucu pod dohledem. Pro Bobbyho Cannavalea to je první den v práci - má na sobě špičkový oblek a vlasy ulíznuté dozadu. V této scéně se objeví další z Feigových pravidelných hereček Jamie Denbo jako hosteska v kasinu, která zmaří pokus Cooperové získat místo u soukromých karetních stolů.

Poté se produkce přesunula na významné budapeštské místo známé jako Etnografické muzeum, které je přímo naproti Parlamentu. Nádherná stavba posloužila jak svými interiéry, tak jako exteriérová lokace pro 'Klub Nomád,' taneční hip hopové místo pro místní mladé a krásné. Právě tady se postavy z příběhu přimíchají mezi 500 návštěvníků klubu, kteří jsou nadšení z koncertu Curtise '50 Cent' Jacksona.

Filmaři měli původně v úmyslu natočit tuto scénu v nějakém proslulém zchátralém budapeštském baru: provizorním lokále dočasně zřízeném na dvoře nebo v patře rozpadajících se budov, které čekají na demolici nebo rekonstrukci. Ale žádný takový prostor nebyl logisticky vhodný, takže změnili plán a vybrali si vznešenost muzea a jeho obrovské a elegantní interiéry.

Cooperová se musela infiltrovat do světa zlých hochů a vlákna příběhu se začínají splétat v klubu Nomád, kde musí zajistit, aby se jistí lidé vzájemně nepotkali. V nejvyšší nouzi požádá Nancy, aby odvedla pozornost. A to Nancy také skutečně udělá.

Miranda Hart vysvětluje: „Nancy potřebuje odvrátit pozornost od tanečního parketu, takže vtrhne na pódium a napadne 50 Centa. Prostě ho povalí na zem.”

50 Cent sám potvrzuje, že na první záběr „Miranda do mě vrazila jako bagr. Byl jsem připravený na to, že „jako” spadnu, až se mě dotkne, ale tady se nic nefingovalo. Najednou jsem zjistil, že jsem na zemi.”

50 (Cent) Odstínů šedi...

Za obrovské podpory davu předvede Jackson svou novou píseň „Twisted”, kterou popisuje jako „přípitek, oslavu posunu v životě”.

Na Jacksona okázalé prostory klubu Nomád velmi zapůsobily. Klub považuje za skvělý prostor pro natáčení hudebního videa. Stejně tak ho ohromil Feig. „Paul ví, co chce a očekává, že to splníte. Jeho oblečení mluví o úspěchu. Člověk s krásnými hodinkami oceňuje hodnotu mého času.”

Miranda Hart také prohlašuje, že oceňuje, že mohla strávit dva dny roztažená jak dlouhá, tak široká na „pohledném a svalnatém panu Centovi“. Poprvé se potkali jen pár chvil před natáčením.

Četné modřiny na jejím těle potom svědčí o horlivosti, s jakou se Miranda do scény vrhla. „Docela agresivně jsem ho přišpendlila k zemi, kvůli čemuž pak byl na mě člověk z ochranky hrubý. Leželi jsme na sobě během natáčení hodiny, takže když jsme se druhý den potkali, bylo to takové poněkud trapné.“

V pondělí 28. dubna se produkce přestěhovala do podobně okázalých interiérů budapešťského Four Season Gresham Palace, všeobecně považovaného za jeden z nejelegantnějších hotelů v Evropě. Palác, který byl vybudován v roce 1906 a zůstává jedním z nejkrásnějších budov ve stylu Art Nouveau/secese, stojí na východním břehu Dunaje s výhledem na Řetězový most a Hradní vrch na straně Budy. Palác byl zničený v roce 1944, když ustupující nacisté vyhodili do povětří Řetězový most, a byl v havarijním stavu celá desetiletí. Four Seasons s mravenčím úsilím budovu obnovil, a to včetně krásných mozaik, na které použil stejné benátské materiály, z kterých byly vytvořeny originály. V roce 2004 se otevřel jako vlajková loď luxusního hotelu.

ŠPIÓN je prvním filmem, který se mohl natáčet uvnitř, a produkce toho plně využila. V plné nádheře ukázala křišťálové lustry a nádhernou lobby, do které Rayna vkráčí ve velkém stylu, se Susan a bodyguardem v patách. V okolí hotelu se také točila mimo jiné scéna, ve které Susan hupsne na moped a začne pronásledovat možného vraha ulicemi Budapešti.

Podle McCarthy byla její role „díky jízdám na mopedech, honění zlodějů, visu z helikoptéry a účasti v boji zblízka, tou fyzicky nejnáročnější, kterou jsem kdy dělala. Běh, skoky, pády. Rozbila jsem si hlavu, mám modřiny a řezné rány. Ve finále jsem vypadala, jako bych propadla výtahovou šachtou. Ale nosím tahle zranění s jistou dávkou hrdosti.“

A že si ji může skutečně dovolit, dosvědčuje koordinátor kaskadérů J.J. Perry. „Měli jsme skvělou kaskadérku, která Melissu dublovala (Luci Ramberg), ale když jsme viděli, jak je Melissa dobrá, chtěli jsme toho po ní čím dál víc.“ Perry také oceňuje McCarthyinu schopnost učit se a pamatovat si choreografii. „Měla kolem sebe pár skutečně tvrdých akčních hvězd, což mohlo nahánět strach, ale ona zůstala v každé chvíli svá. Její pracovní morálka je výjimečná.“

Zhruba v polovině 12týdenního natáčecího rozvrhu se společnost přesunula k malebnému jezeru Balaton, největšímu vnitrozemnímu jezeru v Evropě, které leží hodinu a půl jízdy od Budapešti. Dvě pobřežní letní sídla sloužila filmařům jako praktické lokace. První z nich stálo na severním břehu jezera, ve filmu představuje lokaci u bulharského Černého moře, kde Fine uprchne ozbrojencům na motorovém člunu. Druhá vila, která je ještě luxusnější, hraje – aby se tak řeklo - samu sebe, a leží asi 40 minut odtud, v blízkosti oblíbené turistické vesnice Balatonfured.

Filmaři tuhle stavbu objevili během leteckého průzkumu, který udělali kolem celého jezera. Vila z 19. století, která kdysi bývala hotelem, stojí majestátně na rozlehlém krásném trávníku, který se svažuje k pobřeží. Přední vstupní dveře vedou k velkolepému schodišti, dělanému pro smetánku a členy královských rodin. Nebo, v tomto případě, pro De Luccu, který zde bydlí, když zrovna netráví čas v italských kasinech.

Bobby Cannavale říká: „Ten dům mi pomohl dostat se líp do postavy. Říkal jsem si, že tohle je moje. Je to, jako kdyby De Lucca našel tohle krásné schodiště a rozhodl se, že kolem něj vybuduje dům. Nikdy není spokojený. Nepůjčuje svoje hračky a chce pořád víc.”

Na tomto velkém pozemku se také odehrálo plánované přistání helikoptéry a začátek jedné z vrcholných scén celého filmu.

Na rozlehlém trávníku se poprvé a naposledy sešli v jedné scéně všichni představitelé hlavních rolí – Melissa, Miranda, Rose, Jude, Jason, Peter a 50 Cent. Úžasné jezero, slunečné počasí a radost z toho, že jsou všichni spolu, tomu všemu propůjčovalo atmosféru letního tábora. Herci společně zapózovali na fotky a užívali si příležitosti spolu strávit pár chvil a popovídat si.

Jason Statham vzpomíná: „Poprvé jsem Judea potkal před několika lety díky Guy Ritchiemu a je radost s ním sdílet scénu. Lidé se mě ptají, jaké to je, pracovat s ním – no, měl jsem na zjištění jen tenhle jeden den.”

50 Cent, který se Stathamem pracoval před několika lety na filmu v New Yorku, ten den s ním a s ostatními herci pózoval na place před svou soukromou helikoptérou – a tak vznikla jediná skupinová fotografie všech představitelů hlavních rolí.

Posilnění zábavou a sluncem na Balatonu se herci a štáb vrátili do Budapešti, kde začali pracovat na některých složitějších akčních scénách a greenscreenových záběrech s helikoptérou v ateliérech a kulisách ve studiích Fot a Origo. Právě v Origo se Melissa McCarthy houpala 4,5 metru nad zemí, držela se za nohy Jasona Stathama, který se pro

změnu držel podvozku vrtulníku, zatímco jim obří větrák hnal vítr do tváří. Na této práci, která byla kaskadérsky náročná, strávili McCarthy se Stathamem několik hodin – přitom dostávali filmový štáb do kolen svými vtípkami a vzájemnými hláškami. Scéna s vrtulníkem je jednou z nejsilnějších v tomto filmu, a pomocné jednotce trvalo další týden, než ji dali plně dohromady.

Letecká doprava se změnila na mnohem luxusnější, když McCarthy a Rose Byrne natáčely záběry z Raynina soukromého tryskáče, který je věrným obrazem jejího nezaměnitelného stylu – což je křiklavé čalounění v leopardím vzoru a Versaceho červenozlaté tapety. Rayna znuděná Římem bleskově bere svou novou společnost „smutného bulharského klauna“ do Budapešti na pár drinků. Během letu vypukne zmatek a letadlo začne prudce klesat, díky čemuž cestující zažijí pocit beztíže.

K natočení těchto záběrů použil trikový supervizor Yves De Bono 20stupňový držák kamery, který se otáčel a nakláněl všemi směry. Pohyb byl hydraulicky kontrolován ze země a jak herci, tak kaskadéři byli připoutáni ke kabelům, aby mohli simulovat nadnášení ve stavu beztíže. Rose Byrne strávila nějakou dobu v bazénu, kde si cvičila kontrolu a ovládání svých fyzických pohybů v přípravě na scénu, která vyžadovala týden na dokončení.

Jak McCarthy, tak Byrne si tohle natáčení opravdu užily. Když se letadlo houvalo nahoru a dolů, vtipkovala Melissa směrem k Feigovi: „Když se éro houpe, prosím nevstupujte“.

Koncem května se produkce přestěhovala do vnějšího náměstí poutavého obchodního centra v Budapešti, známého jako „Velryba“, které své jméno získalo díky prosklenému tvaru a blízkosti řeky. S více než 300 komparzisty tady umělkyně Verka Serdushka se svou kapelou hrála svůj mezinárodní hit „Dancing Lasha Tumbai“ na velké scéně na severním konci náměstí. Zatímco temperamentní publikum tančí v nakažlivém rytmu, Susan Cooperová, uvězněná v davu, zoufale zkouší najít a varovat Ricka Forda, že opět nevědomky dostal sebe i ostatní do nebezpečí.

„Myslím, že to je jedna z nejzábavnějších scén, kterou jsem kdy viděl Melissu hrát,“ říká Jason Statham. Mezi hosty, kteří se během dvoudenní scény u filmařů zastavili, byl britský velvyslanec v Maďarsku, který si se Stathamem a filmaři povídal, zatímco sledovali Verčin mejdan opakujících se záběrů „Lasha Tumbai.“

V červnu se celá společnost vrátila na poslední dva natáčecí týdny do ateliérů. Tam se také točila scéna odehrávající se uvnitř hotelového pokoje, kam Susan Cooperová

přijede na začátku své mise. „Pokoj je příliš světlý a barvy jsou úmyslně křiklavé,“ vysvětluje výtvarník Jefferson Sage, „aby vynikla Susanina nejistota a paranoia, když se tu objeví poprvé. Jak se Susanin svět a život v Evropě otevírá, tak se otevírají i jednotlivé lokace.“

A skutečně – krása a barvy Paříže jsou výraznou změnou oproti ošuntělým minimalistickým krcádkům ve sníženém suterénu CIA, kde se lopotí Susan a Nancy. Jejich pracovní prostředí je z litého betonu, jehož veškerá renovace probíhala desítky let značně nesystematicky, takže ve zdech vznikly vrstvy s dutinami. A z těchto dutin vylétají – netopýři!

V jedné scéně, z které divákům vstanou vlasy hrůzou na hlavě, vylétla tahle okřídlená havěť náhle ze stropu a přímo na Susaninu hlavu. Tento záběr se natočil během dvou týdnů v největší kulise, která se pro tento film postavila – komunikační místnosti CIA, kde proběhlo posledních deset natáčecích dnů. Sám Paul Feig se ukryl pod psací stůl a pomocí montované tyče mechanicky netopýry, kroužící kolem Melissiny hlavy, ovládal.

„Já jsem Batman,“ říká.

Pro herce a štáb je Feig víc než Batman. Je to vyrovnaný, laskavý a vždycky elegantně upravený kouzelník, který na scéně vytváří každodenně malá kouzla. Proslulý (a někdy obávaný), protože své rychlé nápady alternativních replik a nových dialogů hází na herce během záběrů, které tak může natáhnout o 20 i více minut, jeho metoda z herců dostane spontánní reakce, a ti tak musí být neustále ve střehu.

Jason Statham říká: „Paul na scénu přináší každý den nové dialogy. Některé z nich má poznamenané na lepících lístečcích. Musíte být naprosto bdělí, protože řada těchto replik nejsou ve scénáři; Paul hodně podporuje improvizaci. Nikdy předtím jsem tímto způsobem nepracoval a měl jsem z toho trochu strach. Ale tak co, když už, tak ať, takže jsem se nechal krmit Paulovou kreativitou a bylo to fantastické.“

Aby přizpůsobil délku záběrů požadavkům Feiga, souhlasil kameraman Robert Yeoman s tím, že poprvé bude točit digitálně a ocenil flexibilitu, která je s tímto formátem neodmyslitelně spojená.

„Vždycky budu velkým filmovým fandum, ale kamera Arriho Alexy je skvělá a nemuseli jsme díky ní měnit zásobníky filmu a přerušovat rytmus,“ říká Yeoman. (A poznamenává, že jeden záběr trval 32 minut!) A protože kamera Yeomanovi poskytuje přesný obraz, umožňuje mu být odvážnější a víc experimentovat s osvětlením.

Feig je díky tomu, že se může spolehnout na obrazy, které vidí na monitoru, schopen se soustředit na výkony, tlačit každého až na hranici možností, vrtat se a experimentovat s každým řádkem dialogu. To dalo spoustu materiálu střihači Brentovi Whiteu, který s režisérem pracoval už čtyřikrát.

„Spousta Paulových filmů se vytváří ve střihně. Máme spoustu prvků a možností, a tato destilace je nezbytnou částí celé práce,” říká White. „Neříká hercům text předem, protože od nich potřebuje reakci v „reálném čase”, chce jim umožnit, aby reagovali tak, jak by mohli reagovat diváci.

White také zmiňuje, že Feig dává vždy pečlivý pozor na to, aby se komedie příliš nerozplížila a nenatáhla se do absurdna. „Hledá lidskost, která vás v rámci komedie spojí s postavami.”

Melissa McCarthy to shrnuje jednoduše: „To celé je Paulova vize, od začátku do konce. Dosáhnout toho lze velmi těžko, ale on to zvládá překvapivě dobře.”

Hlavní natáčení skončilo v Budapešti, další scény se točily v Římě a v Paříži.